

paa dette Trin; men især fordi den Anklagede selv efter nærværende Udkasts § 153 kan bevirke, at de Oplysninger, han maatte savne, komme frem under Hovedforhandlingen.

Ministeriet har fremdeles troet, at det burde paahvile Overanklageren at foranstalte de af Anklagede opgivne Bidner indkaldte (§ 153), forsaavidt han ikke maatte være af den Formening, at deres Afhørelse vilde være unødvendig og utilstedelig; og man har troet, at en Nægtelse fra Overanklagerens Side af at foretage et saadant Skridt burde kunne bedømmes af Nævningerettens Formand, idet dog den endelige Afgjorelse, hvis han giver Overanklageren Medhold, bør være forbeholdt Hovedforhandlingen, hvor det først klart kan vise sig, om Nægtelsen har været berettiget.

Medens Overanklageren, som ovenanført i Reglen 14 Dage inden Hovedforhandlingen skal gjøre den Anklagede Meddelelse om, hvilke Bidner han agter at indkalde, vil der dog kunne indtræffe Tilfælde, hvor dette ikke er ham muligt, fordi han først senere er kommen til Kundskab om, at et Bidne kan meddele Oplysninger i Sagen, og § 154 hjemler ham derfor Afgang til at lade et saadant Bidne indstævne senere end at han strax meddeler den Anklagede og dennes Forsværer Underretning derom. Naar da den Anklagede derved er hindret fra at forberede sit Forsvar tilstrækkeligt, kan han under Hovedforhandlingen fremsætte Indsigelser mod, at Bidnet føres eller at der tages Hensyn til dets Forklaring.

Kapitel 5.

Om Hovedforhandlingen for Nævningeretten.

De i nærværende Kapitel givne Bestemmelser stemme i de fleste og væsentligste Punkter overens med det 6te Afsnit af Hages Udkast, som ogsaa i alt Væsentligt er tiltraadt af Folketingets Udvvalg, og dette er saameget naturligare; som den engelske Lovgivning her, hvor dens Forskrifter lettere kunne overføres paa fremmed Grund, i det Hele har tjent som Vorbillede for begge Udkast. Ministeriet troer derfor i det Følgende for største Delen at kunne ind-

skrænke sig til at begrunde de fra Hages Udkast afvigende Bestemmelser i nærværende Kapitel, ved hvilke der ogsaa er taget Hensyn til Folketingsudvalgets Udtalelser. Man skal i denne Henseende foreløbig bemærke, at Ministeriet med det nævnte Udvvalg deler den Anskuelse, at der kan og bør gives veiledende Regler med Hensyn til Udelukkelse af visse Arter Bevis og med Hensyn til enkelte Bevismidlers Vægt, og at man derfor nærmest efter engelsk Lovgivning og Praxis har troet at burde optage en Del herhen hørende Bestemmelser; men da disse have et ikke ganske ringe Omfang, og derfor ved at optages i nærværende Kapitel muligen vilde kunne virke noget forstyrrende paa Gången i Fremstillingen, har man troet at burde samle dem i et særegt Kapitel, det sjette, ved hvilket der vil blive Leilighed til nærmere at omhandle de herhen hørende Spørgsmaal.

Udkastets § 156 indeholder selvfølgelig ligesom Hages § 170 den Hovedregel, at Forhandlingen for Nævningeretten er offentlig og mundtlig; men man har troet at kunne begrænse den Undtagelse, som nødvendigvis maa gjøres, noget mere end det er skeet i Hages Udkast § 171, idet de i nærværende Udkasts § 156 ommeldte Hensyn efter Ministeriets Anskuelse ere de eneste, som kunne begrunde Udelukkelse af Offentligheden. Man har derhos selv i de Tilfælde, hvor Dørene lukkes for Publikum, troet at kunne give visse Mænd, som ved deres Stilling afgive Garanti mod Misbrug, Afgang til at være tilstede, hvorved den manglende Offentlighed for en Del vil kunne erstattes, især da Formanden ogsaa efter den Anklagedes Begjering kan tillade visse af den Anklagedes udpegede Personer at være tilstede.

I § 157 gives en Fremstilling af Formandens Hovedpligter, nemlig at lede Forhandlingerne og sørge for, at samme foregaaer med Ro, Orden og Bærdighed, hvormod man ikke har troet her, som det er skeet i Hages § 172 at burde angive, hvilke Afgjorelser Formanden har at træffe — fordi det formentlig falder naturligare at omhandle Afgjørelsen af opstaaende Spørgsmaal ved de forskellige Punkter, hvor saadanne Spørgsmaal kunne fremstaae.